

39. møde.

Onsdag den 24. april kl. 13.

Formanden: Medlem af folketinget Simonsen har meddelt mig, at han ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren medvirke til en ændring af konkursloven, således at de ansattes lønkrav privilegeres i forhold til det offentliges krav?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid torsdag den 2. maj.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Dagmar Andreasen* til justitsministeren:

„Vil ministeren fremsætte et lovforslag, hvorefter den biologiske mors rettigheder til at bestemme over sit barn fortabes, når der gennem længere tid ikke har været rimelig kontakt?“

Dagmar Andreasen: Den aktuelle sag, der ligger til grund for mit spørgsmål, er Kitty-sagen; den har imidlertid været genstand for så megen omtale i pressen, at enhver, der har interesseret sig for det, har haft lejlighed til at sætte sig ind i den. Efter den afgørelse, landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg traf i aftes, tvivler jeg ikke om, at Kittysagen vil få en for Kitty lykkelig afslutning, men der er mange andre børn, hvis skæbne ligner Kittys, og jeg tror mange børn, hvis skæbne er værre.

Når forældre ikke mener at kunne have et barn hos sig eller det offentlige, repræsenteret ved et børneværn, ikke mener, at de kan klare det på forsvarlig vis, så er det

godt, at vi har børnehjemmene, som midlertidigt kan klare det. Hvis så bare forældrene kontakter barnet på børnehjemmet, besøger det om søndagen eller tager det hjem om søndagen og i ferierne, så er det hele ikke så tragisk, og det er slet ikke de børn, mit spørgsmål drejer sig om. Og jeg vil gerne fremhæve, at selvfølgelig skal vi, der arbejder i dette hus, gøre, hvad vi kan for, at ingen forældre af økonomiske grunde er forhindret i at have et barn hos sig. Men der er imidlertid børn, der anbringes på børnehjem enten af et børneværn eller af forældrene selv, og som så bliver glemt af forældrene. Der er nogle af dem, der får en pakke til jul, og andre, der slet ingenting får, men om menneskelig kontakt bliver der ikke tale, og der er private hjem nok, der er villige til at tage sig af disse børn og give dem det, som vi almindelige mennesker forstår ved et hjem. Imidlertid bestemmer de biologiske forældre over barnet, til det er 18 år, og det resulterer i, at mange af disse børn må tilbringe deres barndom på mere eller mindre sterile børnehjem, sterile i følelsesmæssig henseende, for at vente på eventuelt at komme hjem til de biologiske forældre.

Jeg erkender, at det er svært at lovgive om disse spørgsmål, men jeg mener, det må kunne lade sig gøre at finde en løsning, der tager mere hensyn til barnets tarv end den ordening, vi har i dag.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne i anledning af fru Dagmar Andreasens spørgsmål svare, at allerede efter den gældende lovgivning er i vidt omfang moderen frataget den fulde bestemmelsesret over sit barn; når der ikke er rimelig kontakt mellem moder og barn. Hvis barnet er anbragt uden for hjemmet i henhold til loven om børne- og ungdomsforsorg enten efter aftale med børne- og ungdomsværnet eller ifølge en fjernelsesbeslutning, forbliver forældremyndigheden vel formelt hos den hidtidige indehaver af denne, men det følger af lovens § 38, at børne- og ungdomsværnet bestemmer, hvor barnet skal anbringes, og drager